

ՍՅՉԵՐԻՆ ՓՈՂՈՎԱԿԱՆ ԸՐԵՑՆԵՐ

Տրտուկանի կենսական քաղաքում:

Արարու գործ ու հոգի սուտը Աստուած է. խեղճ օրը վայելի է, խելացին տահա ստան ունիմ բարի է.

Այս տարի քոզ ու կոշիկ. գալ տարի նենին պեշիկ. նէ այժ ունիմ նէ ուլ սասանային ականջը խուլ. թափած եղջ չը լցուիք նորէն տեղը.

Չիւրք գալու բլլայ նէ՛ մարդու էայ սուքը պարդի կու, էայ ձեռքը.

ԱնՏպիւ արծիւր անփարսի մեծցիք է. Տեփէն տիւզը էլու. ամէն բան գուր սուաւ.

Ետիւ անձուն կարեի, դգալ զարնող շիւղ. Չար աչքը ծակէ կու քարը.

խուլը շառած ձիւզը էջընէ մի անցնիք. Չարք բերանի շուրք խորճիլ տայու է.

Մարդ սր նուր մունէ՛ անոր զսփամար կը դոփէ. Չայիք տեղը քարը վաւ.

Խելցիքին Տեա քար քալէ. խնեթին Տեա պաշար մ՛ուտեր.

Ռեքշին համար լացողին աչքը արցունք չբարբ. Արջը չգորկած փութը մի ծախեր.

Բան շունիս՝ վիպ եղիք, պարտը շունիս՝ երաշխուսը. Էլէն չէ կցցիք սիր առնէյ, բունք փայանը ծծեմեր է.

խուլին համար երկու անգամ էլան չին տուն. Շանք սփիր պանիք շլլար.

Դուք կերպը դուք խնցիք, խալխան իմ գլուխ անցրցիք.

Կնկան Էրիկ մարդն է. մարդուն Էրիկը պարտըն է. Երանի անփարսի, գատեր է երկու մտին.

Աստուց հոգու պարտէ, հոգի ծակէ տուն մը տու. Ճնճուկն ժամրուցը արտը ցորեն չի ցանքեր.

Մէկ ոչխարէն մէկ փութն կ՛առնուիք. Երկու խոտը պիւկիւ մ՛է.

Էլին սպայեով ու ջրով մարդու բարձիք մի տանիր. Եկիք պատեր ձարն է հաւեր.

Մէկ մ՛ալ հարս բլլամ՝ աղէկ ձիուն կը հնծնիմ. Խորհոզը խոր սուկի կ՛րդիք.

Միս ուտող ձաքը իր կտուրին պէլլի կ՛րլլայ. Խսիք մեռնիմ քու վրա՛ գուն չեմ թքներիմ վրաս.

Խնեթին բալարը մեծ կ՛րլլայ. Լայն օրերու գ նեղ քալէ, նեղ օրերուդ լայն քալէ.

Էլը քայնցողը ծծեն է. Գտը տունէն բլլայ՝ կոյը երդիկէն գուր կը հանեն.

Անծեղին հարցողին քի ինչու համար ամբար անգամ մը բոյնը կը փոխու, չեմ հաներիմ ջրաս.

Անանի չէ, դուն հոտած ու կեցտոր բլլայուդ համար է որ տեղ մը չեա կրնար կար կենայ.

Սոխնոցը բեր սուք է, արքանոցը մաղասանո.

Պոպուցը դատան չի տանիր. Փոք մը հոգին համար կորնցնէ կու հոք մը հայր.

Ա՛ֆինու ուտողին անպատճառ քուր կու գալ. Դրայնիդ ժողը ցուելու բլլայ, քու փորդ ալ տարէ.

Կատուն ձուկ կը բռնէ իր փորին համար. Կերած մակին նայէ, բռնած պահերին նայէ.

Գինովին ձեռք մի դարնէք. ան ինչպիսին վար կ՛րդիք. Ազուն կ՛ուտէ՛ փէնգէ հիքը էտուէն կը հասցնէ.

Եռուսանուց պէտք չէայ այն տեղերն՝ ուր կրակը գետնը կը վառի ու քուրսի կը գործածուի: Երկաթեայ լայն գաւազան մը՝ մէկ կողմանէ կրակարանին բերանը կրակով կամ թային իբր միջի կը ծուռայէ: Բայց այս կերպով այն կերակուրներ միայն կ՛եփուին՝ որոնք շատ ժամանակի պէտք չունեն, մինչգնալ կերակուրը՝ զ. օ. մեղղիք, մանրածուար, բակիլ են պտուկի մը մէջ դնելից ետքն ունիւն: Քէն բունջով թոնիրը կը գնեն (Չեա 53): Քուրսի զնայ եփուած կերակուրը շարժի գ ժամատարը զմարդ շարժեալէ կը ջնուցանէ: Ասկէ շատ կերակուրը հոտն ալ մարդու վրայ անսխարժ ազդեցութիւն կ՛ընէ:

Հայտն ալ թոնիր մէջ կ՛եփեն: Բայց որովհետեւ այս վախճանի համար թոնիրն շատ կոր բլլաւու է. լայն բերան ունենալու է, ուստի հաց եփելու համար մասնաւոր թոնիր մ՛ուտին: Այս թոնիրը մտքու թորութեամբ է. ե. մարդ մը մէջը տաւանց գ ժամատարութեան կրնայ շարժիլ: Սովորականիցը շատ փոքր են: Երկու տեսակ հաց կ՛եփեն՝ սովորականը՝ լը կամ լալը (տաք բառ) եւ դրոզ: Լոջը բարակ է. երկայն հաց մըն է՝ զոր ինչ ինչ տեղեր մեծ քանակութեամբ մէկ անգամէն եփելով կը շորքնեն եւ ուսելէն յառաջ ամէն տեղում կը կայլեն. եւ կամ երեք շորս արած համար կ՛եփեն եւ այս դեպքին մէջ չեն շորքնէր: Շուէա ալ այս կերպով՝ բարակ հաց մը կ՛եփեն, կը շորքնեն եւ կը պահեն: Այսպիսի շուտտակն հաց կերայ անգամ մ՛ի Գորպատ: Պրոզը փոքր է եւ Չ՝Չ մաս թանձրութիւն ունի. միշտ թարմ կը մնայ: Հայ եփելու ժամանակ տա՛ւանցն շորս հոգի զգաղած է. մին կը բերէ կտր կարկանդակի ձեւ տաւած խմոր (զոր դէպ կ՛առնան), երկրորդ խմորը գլանով հարթ տախակի մը վրայ կը պարզէ եւ եփող կնով կու տայ՝ որ հեւկէն քարնանէ. կազմածի մը վրայ առնելով՝ կը ծոխ եւ թոնիր պատին վրայ կը կպցնէ, մինչ եփող կինն այս գործողութիւնս կ՛ընէ՝ որչէ կպցուած քամ մ՛արգէն եփուած է: Ա՛երջապէս շորրորդ անձ մը նոր գուր հանուած հացերը կը տարածէ, որպէս զի վրայն վրայ մնալով շապակսին: Ասկէ աւելի ստոժանիէ գործ մտածել անկարելի է: Եփող ու խմորը գլանով պարզող կանայք ամբողջ ժամանակը նստած կը մնան: Հայք գուրս հանելու համար երկայն կենածայր սկիւղ մը կը գործածեն՝ զոր Չեա 55ի մէջ կը տեսնուի:

Այս՝ քէն մը գ ժամարին կերպով հաց եփելու քով՝ մնացած է եւ նախնականը: Այսպէս ցորենն խորովելով՝ ամբողջ օրը կ՛ուտեն ի զուարճութիւն կամ այլերի կ՛առնան, ջնայ հետ կը խառնեն տաւանց մէջ խմոր ու աղ դնելով՝ պարզապէս տաք աճիւնի է կամ այս վախճանու կրակի երեք կողմէն դրուած հարթածեա քարերու վրայ կ՛եփեն: Թափաքը Հայաց հացը չեն կրնար ուտել, այնպէս որ երբ հայաբնակ գիւղ մը կու գան իբր հիւր՝ ալիւր բերել կու տան եւ վերջին կերպով իրենց հաց կը պատրաստեն:

Բան գտնող մէկ մեղք կը վաստկի, կորսնցնողը Տագար ու մէկ.

Աղբիւր դառող ծարաւ դարձող. Խեղցի ճանճը մանուշին տապակին կը վաթթուի կ'ըջնի քաղաք.

Էջը հարսնիք կաննեցին շքանաց. ես փայտերնին պակեց բաւա ես ջերմիս.

Աղջիկ տղան միշտ մօր կողմը քաշէ կու. Կուլուկըան իր ձագունները ամէր մէկ տեսնէ կու. Մորը հաց տղին լաց.

Էլին աղտոտ եօրանք դուռն քու վրայ մի առնէր. Էջը ախոռ չը մտած տէրը առաջ չի անցնիր. Ըռնք տէրը ճանճու պ կու.

Քանի ունիս պիկի, բազարը իմ եարս ես, քանի չունիս պիկի, բազարը իմ դէպս ես.

Որքան գլուխ այնքան խելք. Կնարք քանի խառնես՝ հասի կու.

Կրեւի կալին այնքան հաստ է քի՛հ՝ հազարմ շինչը դիտանք երթամ չի մալիք.

Բեր խելք տէն՝ երթայ հանուի գայ պատկի. Մեռած ոչխարը կալէն տա՛հ չի վախնար.

Խօսքը թէք չե ճուխթ է. Ողջ գլուխդ աւետարանի տակ մի խոթիր.

Գիծարը հեռուէն ձայն մը լսեց կողմեց թէ որդուտ կայ, բայց երբ մտնեցաւ ձայնին տեսաւ որ իր դաջքերը կտկտա կ'ազայ.

Աստուած մտար շխտակ մարդուս աչքը չի խոթիր. Եթէրի՛ տղին մը որ լլայ ծեծէ կու.

Աստուհի ճանր ինկած մուկը չի ճվճվար. Շխտակ մարդը ծուռ բան չի սիրեր. ծուռին այլ շխտակ չ'ըսեր.

Էլին բերանը տարակ չէ որ քաշի՛մ ու բերանը կապիմ.

Պէշիկին թուռն ջուր մի խմեր. Խօսքը խօսք իր բանայ.

Ուր տեղ խաչ տեսնիմ՝ այնտեղ ժամ՝ շինիմ. Խնամի, ուշ էկէ, անուշ էկէ.

Պարապ տապալակին ձին յառաջ չի գար. մէջը կէ-ցուն գարի պէտք է.

Մարը մարդու քով ածան է. Շանը լավագ բրէ. փայլաք քովդ հազը էրէ.

Ազդականես ոչ սիրաս կ'ուզեմ ես ոչ այլ ճէ՛հէզ. մի՛նակ թէ ճէպէս բան մը չի գողնան.

Բամբասանք չէ՛ բանն առանկ է. Ամեն մարդ իր խաչը ինք պիտի առնէ կուտկիր.

Հաւկիթ շուշի թուխ կը նստի, նայիմ՝ քիչ ճուռնակ պիտի հաննէ:

Անանկ մարդ մէ քի քարը սիմէ ջուր կը հանէ. Իրիկը տապալակի կիսիկը զուռնածի. մէկը կը շայլէ մէկը կը խաղայ.

Աղբիւրին նայէ՛ ջուրդ անոր համեմատ խարճէ. Փարային երեսը տար է՝ խեղճն այլ սիրէ կու խելացին այլ.

Հաւկիթը կ'ուտին կոկճանքը կը նետին. ջուրը սուտղը ջուրը խմոյն բերանը նայի կու:

Հաւարց
Տրպալիզն

ՆՇԱՆ Գ. ՆՇՏԵԱՆ.

Գ Բ Կ Կ Ա Ն Ե

ՆՈՐԸԳՈՐԾԵ ԱՂԲԻՐ ԵՅՆԿԱՅ ԿՈՂՐՇՈՒՅ

(Հարուն-Ռիւն):

Ս. Մ Ե Թ Ո Ղ Ռ Ո Ս
(Ե. էջ 22):

Ե Ջ Ն Ի Կ
(էջ 27):

ՅՏ. Ը. Չարիքս որ լինին ուստի եղնն:

Չարիքս որ լինին ուստի եղնն:

Իչ զի ցանկաս հարցանել զպիքանէ շարեաց, եկից ի խնդր նոցին, եւ կամիմ սակաւիկ ինչ հարցանել զբեզ. Չարիքն թուին զեղ թէ էու թի՛հնք ինչ եղնն, թէ արգասիք էու թե՛սնց:

Հարցողք եւ մք. Չարիքն որ լինին, անձի՛ք ինչ եղնն, թէ արգասիք անձանց:

Վ. ա. Թուի թէ է զեզ իցէ՛ անել՝ թէ արգասիք էու թե՛սնք իցնն:

Սան. Ի զեզ է կարծել՝ եթէ արգասիք անձանց:

Ուր. Իսկ հիւնն անարգասաւ որ էր եւ անկերպարանն:

Եւ հիւնն, զոր ասէն անարգասաւ որ էր եւ անկերպարանն,

Վ. ա. Ալլոգէս հաստասեցի վերացնն ի բանս իմ:

Եւ հիւնն, զոր ասէն անարգասաւ որ էր եւ անկերպարանն,

2. Ուր. Իսկ արք, եթէ շարիքն արգասիք եղնն էու թե՛սնց, եւ հիւնն անարգասաւ որ եղէ, եւ զի ասացիք՝ եթէ Աստուած արգասիք արգասանցս եղէ, ասց Աստուած արգասիք էր եւ շարեաց: Իսկ եթէ արգասիք չեղէ մարդն անել՝ թէ Աստուած չեղէ պատճառ չարեաց, ասցաւ անկերպ թուի ինձ Աստուծոյ հնչւ ինչ աս բնթէր գննել: Ապա թէ անիցին ինչ, առ այս ասել, սկիզբն արա բանիցդ: Իսկ եթէ առ սեր վիճելոյ իրեզրքս յազեցին ի մէջ մեր, չկամիմ ապաքէն երկրորդ անգամ գտան շարեացս ասչմանել ինչ: Եւ քանի որ բարեկամու թե՛սն մանասանդ եւ առ օգտը ընկերին եկաց ի խնդր նստիցս, ինչդ իմ, յստե՛ս ունու՛լ յառաջ քան զանձանցս զոչ հաստատուել:

զիսող անարգասաւ որն եւ անկերպարանն յայս կարէր արգասիւն ճնայցանել,

3. Վ. ա. Թե՛պէս եւ ի բազմաց հետ յայտ իսկ զեզ եղէ յօժարութե՛ն իմ, որպէս կարծես, եւ փոյթ զհնարոյս, թէ ես ոչ ննկու թե՛սնց ինչ խառնել կամեցիմ, սակեղմ յարթել յօժարեալ այլ զի նմարտու թե՛սն մանք մանք քննութեանք ի յայտ եկեցէ. քանզի զիստե՛ս քաջ զի եւ զու նայիպին միտու թե՛սնց Եզնն սակաւ որով օրինակաւ եւ զճշմարտան գտանել Չարը համարիցիլ գու, զայն ի կիր արկանել

Եթէ ոչ ի դիպցն լինիցն շարիքն, եւ ոչ ի նման:

1 Այս վերնագիրը սուսակածն է: Եզնն ճնայցիլ մ'ուսնի՛ գարնեալ ինչդ զարտ է վասն շարին: 2 Իմա յատկութիւն:

